

“Als je dan zwijgen moet...

luister dan”, zeiden ze.

*En ik herinner me nog hoe stil het werd, hoe alles
de adem even inhield. Hoe alles stilviel; een stem,*

*die té veel woorden gaf, ogen die zó lang aanschouwden, dat ze
enkel nog staren konden.*

*Een adempauze, voor de verhalen die we slechts spreken op de toppen
van onze longen, want té lang, té lang viel er tergend weinig te zeggen,
alsof ieder denkbaar woord ontelbaar veel geheimen droeg, wie luistert
nog... wie luistert nog naar wie vergeten is... wie hoort nog
waarachtig, de vragen van wie zijn stem verloor?*

*Ontmoeten we elkaar dan nog enkel binnen de omheiningen? Alsof
wrakstukken van het verleden nog altijd toekomstige wegen versperren.
Je hoort mij spreken van stilte, maar eigenlijk hunker ik naar een taal
die zegt;*

“rust hier maar als je moet, ook dit zullen we doorstaan.”

*Want, tussen regels en registers, tussen wetten en wensen, tussen
kaders en kansen kan ik me nog altijd zó tergend naakt voelen, als de
huid onder een ring die het jarenlang bedekte:*

*iets wat er al die tijd is geweest,
maar waarvan je wist,
dat het er nooit was om te blijven.*

*Het is niet dat ons vertrouwen,
en onze hoop zich verstoppen, tóch kunnen we
er soms eindeloos naar zoeken. Het is niet,
dat onwankelbaar geloof haar gevaren ontkent, nee,
ze beweegt erlangs, op een koers die iedere vluchtroute bedwingt, zelfs
stranden laat nóg voor die is ingezet. Want, niet iedere weg, is een
route die ergens naartoe leidt, niet iedere bestemming is een plek, maar
kan een moment zijn, waarop iets voor een eerste keer goed voelt. En
soms kan ik het missen; een toekomst waar we jarenlang naar
uitkeken, een aarzelend voorland dat zich vergiste in haar eigen vertes,
een droom die zegt:*

*“al ben je hier nog nooit geweest,
verlang je naar mij terug.”*

*Ik zie dichte mist, ik zie rookpluimen of laaghangende wolken, nee
zeker weten doe ik niet, zolang het iets vermomt op de plekken waar
we spreken van wéér een morgen; het voorland van onze kinderen.
De meters die achter ons liggen, zijn een voorbode van nieuw leven,
onze toekomst haar eerste pasjes, een dagdroom zó grenzeloos,
van alles wat nog voor ons ligt, en ons herinnert:
dat we uit alles bestaan, waarin we nog durven te geloven,
en uit alles wat zelfs door de zwaarste stormen heen,
bij ons bleef.*

*Nee, het is niets nieuws: dat men enkel verdwaalt
in de dingen die wij zelf bedachten: in systemen en constructen, in
structuren en andere doolhoven. Maar waar we onderling van elkaar
wegdrijven, zullen het de verhalen zijn, die ons zullen herenigen, ja nog
te helen wonden is wat de dialoog blootlegt, wat ons samenbrengt,*

hoe ver we ook bij elkaar vandaan raken, als iets, ergens in een verte, dat steeds meer verdwijnt, niet door de afstand, maar omdat er té lang, geen blik op geworpen werd. En begrijp me alsjeblieft niet verkeerd: het is niet, dat ik niet denk, dat we niet verder durven te dromen, dan wat vandaag zichtbaar is, maar dat we van tijd tot tijd, ons zicht laten vertroebelen door de kortzichtigheid van macht, van geld en de waan van 'zeker weten.' Want iets, wat je altijd dacht, kleeft zich vast aan de blik die jou de wereld zien laat:

een ander, een gesprek, een discussie kan dezelfde gedachte waarop je eerder bouwde, doen losweken, een ruimte, een gevoel of zelfs een angst, bij je blootleggen, maar juist daar, daar moeten we onze stem laten klinken als iemand die nog durft te dromen, in een kommetje gemaakt van twee handen te bewaren wat jarenlang, door onze vingers glipte. Al zien we soms een afstand groeien, maar geen grond verschuiven. Nee, ik wil niet twijfelen, ik wil niet twijfelen omdat ik luister, ik wil luisteren omdat ik kies te leven met een onwankelbaar geloof. Hoop niet langer laat vervagen, als een droom die overdag, steeds verder bij jezelf vandaan glijdt.

Al zien we soms, een afstand groeien maar geen grond verschuiven, En natuurlijk wil ik dit moment, dit verhaal laten schuren, de smeulende woorden op mijn tong, tussen mijn kiezen niet langer twijfelend laten knarsen, maar óók ik, maar ook ik denk aan de dag van morgen en aan hoe ik herinnerd wil worden;

als de boze dichter? Met een wrok die nog nooit eerder zijn eigen woorden kreeg toebedeeld. Of als de jonge vent die hier vandaag voor jullie staat, 28 levensjaren achter zich heeft liggen, en nu in de lente van zijn leven simpelweg zijn zorgen uitspreekt. Tussen alles wat ik ongenoemd laat en ieder woord dat ik spreek, neerleg aan de rafelige randen van dit bestaan. En nee, uit de

grond van mijn hart hoop ik, dat u mij écht niet verkeerd begrijpt; dit moment, dit moment is een ware eer om met jullie te delen, maar ik wil alleen maar vragen: hoe vreemd het is...

dat we een generatie horen roepen nu “wie heeft tegen ons gelogen?”

“Wie strijdt er nog, voor een perspectief dat ruimte biedt voor de dromen die óók ik bescherm?”

Spreken de kleuren van de schilder nog wel van een leven dat het strijden waard is?

Huist in het lijf van de danser, nog de trance die ons losweekt van roest in ons denken?

*En klinkt de ware stem,
van de dichter nog?”*

Dank jullie wel.

*Myron Hamming
Stadsdichter van Groningen*